

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 939/2020
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Грујић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд – Филијала Прокупље, ради исплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1668/19 од 05.11.2019. године, у седници већа одржаној 04.03.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1668/19 од 05.11.2019. године у делу којим је одлучено о трошковима поступка, као и решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1846/18 од 25.12.2018. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно одлучивање у укинutom делу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1846/18 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиле изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања по стопи која буде важила на дан уплате на основице ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1668/19 од 05.11.2019. године одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 1846/18 од 25.12.2018. године.

Против другостепене пресуде - дела којим је одлучено о трошковима поступка, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да није било неопходно да тужила, поводом уплате припадајућих доприноса, води посебан поступак већ је исте могла потраживати у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан стан нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају,

тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса због чега тужила има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужили, која је успела у спору припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП-а укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинута делу вратио на поновно одлучивање.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић